

Kritika Benoistova pluriversa z pozic etnického nacionalismu

Autor: Michael O'Meara

Poznámka redakce DP: Esej byla napsána v roce 2005.

O růstu vlivu a prestiže *The Occidental Quarterly* svědčí i to, že se mu podařilo zajistit si rozsáhlý rozhovor s jedním z předních evropských protiliberálních myslitelů. Až příliš dlouho totiž americká (nejen) nacionalistická pravice setrvala v intelektuálním zásvětí roztleskávaček volného trhu (Wal-Mart *über Alles*), intelektuálů sponzorovaných CIA (Burnham/Buckley), kirkovských reakcionářů, biblomilců a spikleneckých pošuků, kteří – jak Alain de Benoist podotýká v rozhovoru – bez výjimky bránili a brání systém, který ničí všechno, co se tito lidé údajně snaží ochránit a zachovat. V *TOQ* se však běloští nacionalisté, radikální tradicionalisté, biologičtí realisté a další odpůrci liberalismu pustili do odlišného projektu, protože se snaží přijít s intelektuální syntézou nejnovějších vědeckých poznatků a původních forem evropského myšlení ve snaze o nápravu nejen selhání amerického konzervatismu, ale také o nalezení odpovědí na historické-ontologické otázky národní existence.

Benoistovo dílo je vhodným východiskem intelektuálního znovuvyzbrojení americké nacionalistické pravice, protože asi žádný jiný poválečný myslitel nepřišel s natolik autoritativní a pronikavou kritikou liberálního systému ohrožujícího naši rasu. Myšlenky Alaina de Benoista, a evropské Nové pravice vůbec, si však v angloamerickém světě doposud nenašly početné obecnstvo. O „antiintelektuální a sebestředné povaze anglofonní kultury“, což jako vysvětlení tohoto nedostatku zájmu nabízí sám Benoist, sice můžeme do jisté míry spekulovat, jisté však je, že jeho reputace se v našem prostředí zakládá jen na hrstce do angličtiny přeložených článků – čili jen zlomku jeho díla sestávajícího z padesáti knih a tisíců článků – které vyšly v časopisech *Telos*, *The Scorpion* nebo, v průběhu posledního desetiletí, na různých webových stránkách. Situace se však – zdá se – pomalu mění. Kromě současného zájmu *TOQ* vydalo také atlantské nakladatelství Ultra Press (dnes transformovaného do Arcana Europa – pozn. DP) první anglický překlad Benoistovy knihy, jakož i mé vlastní dílko *New Culture, New Right* (dostupné u vydavatelství Arktos – pozn. DP), což je výklad a kritika Benoistových myšlenek srovnatelné (alespoň doufám) s kontinentálními pracemi; a kastilský web Nueva Derecha (nefunkční, archivovaná verze [zde](#) – pozn. DP), asi nejsměrodatnější archiv Nové pravice, momentálně obsahuje přes tři stovky článků v angličtině.

Domnívám se, že hloubka, bohatství a rozsah Benoistova myšlení udělají na čtenáře *TOQ* nemalý dojem. Tento respekt však budou zřejmě provázet jisté výhrady vycházející z důvodů, jež hodlám shrnout v tomto krátkém článku.

Stejně jako u řady jiných významných oponentů liberálně-demokratických, na penězích založených režimů, nastolených Američany roku 1945 v poražené Evropě, vychází i Benoistův antiliberismus z tradice zatlačené vítěznými liberály a komunisty do katakomb. S povědomím o „biologickém realismu“ a „revolučním konzervatismu“ tohoto potlačeného odkazu, a jeho uznáním, rané GRECE (Groupement de recherche et d'études pour la civilisation européenne – Sdružení pro výzkum a studium evropské kultury) pod Benoistovým vedením usilovalo o výklad podvodných základů Washingtonem po válce nastolených okupačních režimů. Velice ostrým perem a s podporou podobně výjimečné skupiny kolegů (Louis Rougier, Giorgio Locchi, Guillaume Faye, Robert Steuckers, Pierre Krebs a další) se mladému Benoistovi podařilo vytvořit z GRECE přední intelektuální sílu – podle mnohých nepochybně vedoucí – evropské neliberální pravice. Současně však byl (což si anglofonní nacionalisté nejspíš tolik neuvědomují) ve stejné míře zodpovědný rovněž za zavedení Nové pravice do slepé uličky kompromisy ohrožujícími její smysl a nemístnými ústupky liberalismu, proti němuž údajně vystupuje.

Článek omezeného rozsahu pochopitelně dostatečně nedokáže zachytit kořeny a vývoj Benoistovy intelektuální dráhy, mnohé z problematičtějších prvků jsou však dobře patrné i z rozhovorů, počínaje jeho vyjádřeními k metapolitice. Jak dokládá literatura Nové pravice ze 70. let, GRECE zprvu metapolitiku nechápalo jako nevinnou „transverzálu“ z takzvaného manifestu Nové pravice, ale ve výslovně gramsciánských intencích, tedy coby přípravu kulturní revoluce nezbytné k politické revoluci proti liberalismu. Jak to vyjádřil mladý Benoist: bez Marxe by nebylo Lenina – čili že bez revoluční kritiky stávajícího modelu „kulturní subverze“ je úspěšný útok proti citadele liberální moci nemyslitelný. Kromě depolitizace projektu Nové pravice jeho nová definice redukuje metapolitiku na akademické cvičení, jehož hlavní snahou je propagace „diferencialistického“ světového názoru, který výrazně utváří její myšlení již od 80. let.

Nahlížen touto optikou je svět pluriversem 1] odlišných národů, kultur a civilizací, jejichž odlišnosti je třeba bránit před nivelizujícími a homogenizujícími silami liberálního globálního trhu. Tato perspektiva vznikla, jak říká Benoistův někdejší kolega Guillaume Faye (viz stať „The Faye-Benoist debate on Multiculturalism“ na Nueva Derecha), z určitého selhání představivosti (aktivní imaginace). Po mediálním honu na čarodějnice roku 1979 se inkvizice v následujících letech snažila tvrdě potlačovat veškeré projevy disidentských myšlenek Nové pravice. Ve snaze tato cenzorská opatření obejít a znovu proniknout do hlavního proudu veřejné rozpravy se Benoist rozhodl opustit „kompromitující“ vazby na odkaz předválečné pravice (zejména její biologický realismus a odpor k rovnostářství) a na obranu Evropy před jejími biokulturními nepřáteli přijmout jazyk i zásady sebeurčení, diverzity a antirasismu – tedy pluralistické zásady současného liberalismu.

Namísto metapolitické strategie, jejíž útok na vládnoucí liberalismus by nebylo možné ignorovat ani nad ním mávnout rukou, se Benoist pokusil liberály vymanévrovat na jejich vlastním hřišti – převzetím, diverzí a obrácením jejich vlastního pluralistického diskurzu ve jméno evropské „odlišnosti“ (pod heslem: „právo na odlišnost“ – pozn. DP). Skutečnost, že tento diskurz svou abstraktní obranou identity dnes proniká do jeho vlastního myšlení, by tak neměla příliš překvapit.

Konkrétně se Benoist v rámci svého diferencialismu snaží proměnit „práva“ nabytá národy Třetího světa v 50. a 60. letech (mimořádně práva darovaná v rámci sovětských a amerických snah o podvracení starých evropských impérií) v univerzální zásady, s jejichž pomocí by evropské národy mohly bránit svou kulturu a *ethnos*, aniž by musely čelit cejchům „rasismu“ a „fašismu.“ Tento „obrat“ začal, jak popisuje Faye, coby „lest“ – využitím pluralistických zásad systému proti jeho vlastní propagaci rasového míšení. (Což jednoho francouzského kritika dokonce vedlo až k vyjádření o „diferencialistickém rasismu“, jemuž jako podklad pro „vyloučení“ neslouží rasa, ale kultura.) 2] Tím jak Benoist postupně podléhal inherentnímu pluralismu diskurzu a časem stále více zaměňoval politický manévr za cosi hodné obrany již ze své podstaty, změnila se tato lest v opravdovou oddanost. Co hůř – stále více se podílel i na pluralismu rozkládajícím evropský *ethnos*, protože jeho pozice se začaly takřka k nerozeznání podobat vládnoucím protibělošským ideologiím rovnosti a lidských práv, což ho obratem zavedlo až ke komunitaristickému liberalismu nakloněnému multikulturalismu (a nepřímě tedy i multirasové společnosti) i k oněm pochybným postmoderním pojmům politiky rovnosti, která hyperkonzumeristické, ultraindividualistické a permissivní chování systému chápe nikoli jako příznak rozkladu Evropy, nýbrž její budoucnosti.

Negativní následky Benoistova diferencialismu jsou zvláště dobře patrné v jeho uchopení rasy, imigrace a amerikanismu. Přestože velmi dobře zná literaturu o genetických a demografických studiích lidských skupin a vyslovil k nim četné cenné postřehy, zejména stran jejich redukcionistických excesů, odmítá přednost rasové identity, když svůj kulturní diferencialismus staví do protikladu k tomu, co Trocki nazval „zoologický materialismus“. Obzvláště přesvědčivě polemizuje s tím, že by rasové činitele měly vysokou vysvětlovací hodnotu a tvrdí, že lidská specifická je spíše společensko-historické než biologické povahy a že redukcionistické využití genetiky (například v sociobiologii a evoluční psychologii) je podobně nepřijatelné jako přehlížení organických kritérií. Při konstrukci tohoto argumentu kritického k lidem, kteří předpokládají přednost své rasové či biokulturní identity, se však ve výsledku vlastně jen zbytečně namáhá – vždyť formu rasového determinismu, jenž Benoist vydává za protipól svého kulturalismu, odmítal třeba i takový Hitler.

Co víc, etnonacionalisté, biokulturalisté ani rasoví realisté neberou rasu jako alfu a omegu, protože ta je pro ně právě tak záležitostí kultury, historie a života jako biologické klasifikace. Determinista **Madison Grant** svou pozici formuloval antideterministicky následovně: „Rasa v sobě zahrnuje dědičnost a dědičnost zahrnuje všechny morální, společenské a intelektuální vlastnosti a rysy, z nichž vyrůstají vláda i politika.“ Národní charakter tedy nelze oddělit od jeho rasového základu – i když člověk přijímá pouze to nejvolnější kauzální spojení rasy a kultury. Vážnější dopady má však Benoistovo odmítání identit a závazků vycházejících z rasových kořenů, a tím pádem i jejich preontologický význam – organický základ existence národa. **Obránci rasy jako takové neobhajují hrubý biologický redukcionismus, jak tvrdí Benoist, ale vůdčí postavení svého genetického dědictví při utváření vlastního místa ve světě a tím pádem i všeho ostatního, čemu přiřkládají hodnotu.** (Jak to vyjádřil Aristotelés, co je dřívější – v tomto případě rasová příslušnost – musí nutně být i pozdější.)

Podobné úvahy vedou Benoista i k tvrzení, že hlavní problémem dneška není kolonizace

bělošských zemí Třetím světem, ale systém, jenž tyto etnocidní postoje prosazuje. I v tomto případě má přinejmenším zčásti pravdu, soustřeďuje-li se na lhostejnost liberálně kapitalistických systémových dogmat vůči přežití naší rasy (přesto o mnohém myslím vypovídá, že se ani slovem nezmiňuje o židovské „kultuře kritiky“ nebo o rasovém nihilismu levice). Něco zcela jiného je ovšem argument, že „imigranti nejsou jedním z křídel dvojího obchvatu globálního kapitálu“ a že „jejich okupace našich zemí pro naši existenci neznamena takové nebezpečí jako tržní čachry a škodlivé vládní programy vytvářené v mrakodrapech ze skla a oceli v New Yorku, Londýně a Tel Avivu“. Svým výlučným soustředěním se na kritiku neschopnosti odpůrců imigrace postihnout sociálně-strukturální pozadí barevné invaze, odhaluje Benoist mnohé o svých vlastních hodnotách, které podle všeho mají jen málo společného s jakýmkoliv preracionálním poutem zrozeným z krve a příbuzenství či s genetickými zájmy jeho lidu (pouto, které bychom neměli zaměňovat s jeho intelektuálním zúžením – tedy s nedílnou součástí toho, co Benoist nazývá „etnocentrismus“).

Protože se odmítá dívat pod ideologicky neostrý povrch protiimigračního aktivismu, k němuž přistupuje jako k další kulturnímu kazu, bezděčně podceňuje životní sílu, již tato činnost – byť třeba nejasně – vyjadřuje. Jako kdyby tím pádem odsuzoval instinktivní obranu evropského žití jen kvůli tomu, že jsou s ní spojeny jisté mylné představy – jasný náznak upřednostňování teorie před praxí a ideje před životem. Současně odmítá přijmout, že imigrace bez ohledu na její hlavní příčinu představuje pro budoucí evropské generace největší nebezpečí, když hrozí nahradit původní obyvatelstvo kontinentu barevnými kolonisty. K témuž ohrožení bělochů v Severní Americe pak zaujímá ještě odměřenější postoj a staví se na stranu domorodého indiánského obyvatelstva, napadá historické americké rasové standardy a s lhostejným odstupem přijímá mexikanizaci země. I kdybychom snad mohli souhlasit s jeho tvrzením, že se odpůrci imigrace dopouštějí omylu, zaměřují-li se výhradně na problémy působené imigranty, argumentaci, že rasové odlišnosti jsou sociálně nevýznamné, že rasová příslušnost má pro individuální identitu menší význam než ty sociálně-kulturní a – což je asi nejvíce nepřijatelné – že úkolem odpůrců liberalismu je ztotožnění se s Kantovým **kategorickým imperativem** spíše než s imperativem partikularistickým (tj. zachováním vlastního lidu), tuto argumentaci lze podepřít jedině upozadováním negativního dopadu přítomnosti imigrantů na bělošský kolektivní život. Když Benoist takto odmítl preferenci evropské biokultury, lze jen stěží označit za náhodu, že jeho diferencialismus se stává jen další formou liberálního pluralismu, kterému nejde o zájmy naší kultury a lidu, ale všech ostatních.

Osobně se domnívám, že by Benoist raději viděl Evropu bílou (tj. evropskou Evropu) než tu multirasovou/transnacionální z představ a plánů eurokratů – konec konců je přese všechno nepokrytým zastáncem evropského dědictví. Kvůli univerzalistickým zásadám vytvářejícím jeho pluriversum je nicméně nucen přizpůsobovat se invazi z třetího světa a vymezovat se proti všem, kteří se jí brání. Tyto lidi – třeba právě Fayeho – pronásledované systémem za kritiku vetřelců a výzvy k reconquistě pak coby „šílence“ odmítá, s nevysloveným obviněním, že si své problémy beztak zavinili sami. Znovu se tak spíše než s identitářem, jehož hlavní starostí a obavou je bezprostředně hrozící vyhynutí jeho lidu, setkáváme s lhostejnou odtažitostí „volně se vznášejícího intelektuála“ upnutého na ekonomistický výklad mezinárodních pracovních trhů, slepého ke katastrofickým rasovým účinkům imigrace z Třetího světa a snad i po špičkách našlapujícího, aby příliš neurazil levicovou inteligenci. Tím

pochopitelně nechci říct, že nemá pravdu, když odpůrcům imigrace, kteří zároveň nevystupují proti globálnímu kapitalismu, raději doporučuje být zticha. Ale zůstat jen u toho (zvláště při souběžném horování za „rozmanitost“) znamená opomíjet symbolické i praktické dopady lidského chování. (Takřka hmatatelné to bylo v loňském Benoistově rozhovoru pro italské novopravicové periodikum *Diorama Letterario*, kde se posmíval snahám francouzské vlády zakázat ve školách muslimské šátky, když, podle něj, tento základní symbol kultury vetřelců nemá sebemenší vliv na vzdělávací proces – jako by vzdělání nemělo spojitost s kulturou a francouzská kultura nečelila islámskému nebezpečí!)

Univerzalistické obezličky jeho pluralismu jako by skutečně měly posloužit především jako záminka k odsouzení jakýchkoliv (byť nutně omezených) snah o skutečný vzdor podvrtné politice systému. Proto si nutně musím klást otázku, zda jeho nadmíru intelektualizovaná angažovanost není onou „malichernou a nadbytečnou činností“, která podle Heideggera nastupuje všude tam, kde je teoretická nebo vědecká činnost odtržená od praxe – tedy kdykoliv s ní není nakládáno jako se „způsobem bytí-ve-světě“ a není chápána jako součást existenčního procesu, který do kritické perspektivy zasazuje vše včetně života samotného. Avšak kromě podpory diletantského přístupu k imigraci vyplývající z jeho pozic jako by si Benoist neuvědomoval, že i když se třeba v analytické rovině mýlí, mají odpůrci imigrace pravdu, když se hotoví k obraně svého národa – zatímco slavný intelektuál, navzdory svému o něco komplexnějšímu (i když zdaleka ne dokonalému) pochopení, ztělesňuje jen bezkrevný objektivismus ospravedlňující zdržení se střetů, které momentálně zpomalují postup nepřítele.

Stejně tak – přestože na **Front National** Le Penových lze kritizovat mnohé – Benoistova jednostranná kritika této strany fakticky znevažuje celou sféru protisystémové politiky, s níž se údajně ztotožňuje. V rámci své kritiky takřka nebere v potaz skutečnost, že semitotalitní povaha režimů holokaust uctívající Nové třídy ovládajících Evropu nutí politická uskupení typu Národní fronty zaujímat pozice a zásady, jež jsou úlitbou systému (právě tak jako to ostatně činí i Benoist, kdykoliv se mu dostane svolení k přístupu do „veřejné sféry“, třeba do *France-Culture*, aby vládnoucím idejím poskytl svou špetku „opozice“.) Zjednodušovat tyto kompromisy a současně se vymezovat vůči antisystémovým postojům FN k imigraci (nebo populistickému odporu vůči sociálnímu inženýrství EU a „kosmo-kapitalismu“ globalistů) nevyhnutelně zatěžuje stigmatem i tu trochu protisystémové politiky, již je za stávající situace možné provádět. Zkreslené vnímání **Front National** (této „sbírky nespokojenců“) podbarvuje i Benoistovu kritiku vymezování se strany vůči imigraci. Tak například tvrdí, že všechny možné kroky k zastavení imigrace již byly podniknuty a že jediným schůdným řešením je dekonstrukce systému umožňujícího existenci mezinárodního pracovního trhu zodpovědného za mísení nesoudržných skupin obyvatelstva. Takto fatalisticky postavený pohled z „výšin Olympu“ vlastně předkládá ideál zásadní změny (a to ideál nanejvýš přesvědčivý), současně však veškeré snahy – jako ty z dílny **Front National** – které by se ve skutečnosti mohly stát předzvěstí takovéto radikální proměny, odbývá coby odsouzené k neúspěchu. Tvrdit, že současný režim se skutečně pokusil omezit imigraci nebo přijmout bez výhrad učiněná chabá opatření se však zdá skoro zvrácené, protože fakticky nebylo podniknuto takřka nic opravdu smysluplného a efektivního – a tvrdit opak se rovná přitakání pokračující subverzi.

Benoist však nejenže zlehčuje problémy imigrace, po očku vlastně invazi Třetího světa legitimizuje. Jelikož stejně jako „antiindividualističtí“ (a z větší části židovští) liberálové v USA, kteří si říkají „komunitáři“, doporučuje pro Evropu model „salátové mísy“, v níž by měli Evropané i neevropští vetřelci právo vytvářet společenství založená na svých svébytných kulturních identitách – podobně jako osmanský systém *milletů* (systém nábožensko-politických komunit „jinověrců“ – pozn. DP) umožňoval podmaněným řeckým, arménským a srbským křesťanům zachovat si alespoň některé etnonáboženské instituce při uzurpaci zbytku většiny. Benoist také zlehčuje význam rasy a civilizace coby dějinných sil, když bagatelizuje nejen biokulturní střety přinejmenším od starověku brázdící tvář světových dějin, ale i fakt, že řada nejvýznamnějších konfliktů dnešního světa v jádru zůstává střety biokulturní povahy (ať jsou vedeny mezi Srby a Albánci, Armény a Ázerbájdžánci, Indy a Pákistánci, Rusy a Čečenci, Araby a Židy atd.)

A konečně pár slov k Benoistově antiamerikanismu. Snad proto, že mi chybí úcta mnohých v redakci TOQ k americké civilizaci, snáz přijímám velkou část Benoistovy kritiky i jeho argument, že jakožto čelní příklad liberální modernity jde o cosi pro naše dědictví ze své podstaty ničivého. V jistých fázích jsem dokonce sám tvrdil, že bílí Američané nikdy v takové míře nenaplnili Menckenova slova, když o nich mluvil jako o „přehlídkovým krokem pochodujících nevolnících“, jako když se postavili za vládu a prezidenta, jejichž jednostranná politika otevřených hranic a volného trhu znamená otevřený útok na odkaz jejich předků. Avšak odsudek civilizace, jejíž kalvinistická ekonomická posedlost degraduje biokulturní identitu, a dusí její určující tradice, jen stěží znamená, jak předpokládá Benoist, že by se Američané nějak kvalitativně lišili od Evropanů z kontinentu a že jejich čtyři století strávená v Novém světě vymazala předcházejících **30 000 let** nebo že v jejich žilách už nekoluje krev Achilleova, Cúchulainnova a Rolandova. Jakkoliv velká část dnešní americké kultury za zachování skutečně nestojí a americké elity „bez jakéhokoliv povědomí o dějinách a kultuře“ vedou vyhlazovací válku proti zbytkům svých evropských kořenů, Amerika není jen neblahým experimentem evropského liberalismu ani průkopníkem protibělošského programu po celém světě (přestože ve velké míře obojím skutečně je!). Ať je totiž její bělošské obyvatelstvo zhlouplé a oklamané sebevíc, zůstává – přinejmenším potenciálně – významným projevem evropského života a tím pádem i jednou ze sil, které se mohou stát zdrojem nového cyklu rozkvětu evropské civilizace.

Stejně jako to platí pro jejich protějšky v Kanadě, Austrálii, Argentině, Chile, Jižní Africe i na Novém Zélandu, jsou i bílí obyvatelé Ameriky krví vzešlou z Matky Evropy. Přestože je pravlastí Evropanů nejzápadnější výběžek eurasijského kontinentu, dnes se „Evropa“ rozkládá všude tam, kde žijí běloši. Jak to vyjádřil jeden z našich nejnezlomnějších spolubojovníků Kyle McDermott:

„Jsem běloch. Víte, co ze mě bude, když mě pošlete na Měsíc? Běloch na Měsíci.“

V tomto duchu Heidegger zdůrazňuje, že „amerikanismus je cosi evropského“ – a tedy něco víc než Benoistův „nekulturní ekonomický počin“, a také víc než „národ národů“, „první

univerzální národ“ nebo „občanský národ“ multikulturalistů a protibělošských elit. Bez ohledu na své odlišné směřování tak Amerika zůstává organickým rozšířením Evropy. Názorně to lze vidět i při tom nejpoprchnějším pohledu na americké dějiny: v průběhu utváření mladého národa se velice záhy zformovala svébytná národní tradice, která však za sebou měla již několik staletí existence; vznikly specificky americké instituce, svou formou více keltské a anglosaské než puritánské; ale především se utvořilo národní povědomí vyrůstající ze severoevropského, konkrétně anglo-keltského rasového původu svých zakladatelů. Přestože osadníci nové země neměli starobylou evropskou genealogii, kulturní dědictví, spjatost se zemí ani svébytně odlišené etnické povědomí (díky čemuž se jejich potomci ve 20. století stali tak snadným terčem i těch nejextrémnějších kulturních převratů), mluvili evropským jazykem, vyznávali evropské náboženství, jejich dějiny se utvářely zásadními vlivy evropské vysoké kultury a především chápali svou severoevropskou rasovou identitu jako určující součást své identity skupinové. Vypůjčíme-li si formulaci **Jareda Taylora**, Amerika se až donedávna pokládala za „evropský a většinou bělošský národ“. Konkrétněji pak za nativistickou odnož evropských národů, z nichž pocházeli osadníci.

Nemůže být pochyb, že moderní Amerika, zejména její stát nabobtnalý do rozměrů **Leviatana** a kulturně odcizené elity, provádí genocidní antievropanství. Politické a kulturní zrady země zde však nejsou tím rozhodujícím faktorem. (Nezradili snad Evropané, vystavení v posledních šedesáti letech působení totožných amerických médií a „kultury“, i sami sebe? A nevládli Rusům, dnes považovaným bezmála za největší oporu bělošské existence, až donedávna židovští bolševici, síla globální subverze *par excellence*?) Z pohledu etnonacionalisty totiž nezáleží na protibělošské orientaci současného amerického státu, ale na krvi jeho bílého obyvatelstva, na jazyku, na dědictví a na činech jeho bílých zakladatelů a na vědomých evropských aspiracích obránců jeho biokultury. Přestože dnes snad „americké impérium“ a „liberální způsob života“ ohrožují evropskou biosféru, Euroameričané jsou stále jedním (a dost možná nejdůležitějším) organickým výhonkem Evropy – jehož zřejmým zájmem nejsou washingtonská protibělošská opatření, ale uskutečnění evropského osudu. Jestliže tedy amerikanofobní Benoist neupřímně popírá svou amerikanofobii, ale odmítá uznávat přednost evropského původu amerického lidu a jakožto protiváhu Americe navrhuje spojenectví Evropy s Třetím světem, včetně jeho džihádistů, skoro jako by tím popíral evropskou podstatu Evropy.

Alain de Benoist – talentovaný, plodný a nesmírně erudovaný autor, který sehrál přední úlohu při mobilizaci intelektuální opozice proti peněžním liberálně-demokratickým režimům nastolených v poválečné Evropě – býval jedním z nás. Dokonce i po přijetí mnoha liberálních postulátů (které sám oficiálně kritizuje), jež ho zavedlo do jedné ze slepých uliček Nové pravice, poutá jeho dílo stále naši pozornost. Avšak přestože uznáváme a nadále těžíme z Benoistových nedostižných literárních schopností, pro náš nacionalistický boj na život a na smrt je naprosto zásadní uvědomit si, že vše vitální a relevantní v odkazu Nové pravice bylo pokaženo jeho pluriversem.

Poznámky:

1] *Pluriversum* představuje podle Carla Schmitta pluralismus politických jednot. Z povahy

pojmu politična vyplývá pluralismus ve světě států. Politická jednotu předpokládá reálnou možnost nepřítele, a tudíž jinou, současně existující politickou jednotu. Pokud vůbec existuje stát, existuje na zemi vždy více států, a nemůže existovat žádný světový „stát“ zahrnující celou zemi a celé lidstvo. Politický svět představuje *pluriversum*, nikoli *universum*. (zdroj: PhDr. Lukáš Novotný, Ph.D. a kol. *Dějiny mezinárodních vztahů – terminologický slovník*. VŠE Praha, 2013).

Další možnou definici *pluriversa* předkládá Václav Bělohradský:

Smyslem dějin těchto posledních třiceti let je růst vědomí o diskursivní podstatě světa, o tom, že vše, co má smysl, co je pro nás relevantní, čemu stojí za to rozumět, je určeno dohodou mezi lidmi – moderní *univerzum* se rozpadá do postmoderních „smluvních“ *pluriverz*. Nemůžeme dát pevný základ společnosti ve stadiu „komunikační hojnosti“, můžeme jen dát literární formu zkušenosti o pluralitě příběhů, z nichž se její dějiny splétají. A toto „multikulturní vědomí“ tak proměnit v dějinnou sílu, osvobozující nás od naší monologické minulosti.

Zdroj: Václav Bělohradský, Soumrak multikulturalismu. *Právo*, Salon – příloha 15. června 2006.

2] Pierre-André Taguieff. „ruského“ a „polského“ původu.

Esej Michaela O'Meary *Benoist's Pluriversum – An Ethnonationalist Critique* vyšla v magazínu *The Occidental Quarterly* roč. 5, č. 3 (podzim 2005).